

DOSLOV JØRN LIER HORST

KARIN
FOSSUM

TEMNÉ SEKUNDY

Preklad Alexandra Petrášová

m a m
m a š

KARIN
FOSSUM
Temné sekundy

Z nórčiny preložila
Alexandra Petrášová

Karin Fossum
Temné sekundy

Prvé vydanie.

The original title *Svarte sekunder* ©Karin Fossum, 2002
Copyright © CAPPELEN DAMM AS, 2002
All rights reserved.

This translation has been published with the financial support of NORLA,
Norwegian Literature Abroad.

Slovak edition © Vydavateľstvo MAMAŠ 2024
All rights reserved.

ISBN 978-80-8268-102-7

Môjmu mladšiemu bratovi Øysteinovi

Dni plynuli pomaly.

Ida Jonerová zodvihla ruku a rátala na prstoch. Desiateho septembra bude mať narodeniny. Dnes bolo iba prvého. Priala si veľa darčiekov. Najradšej by dostala domáce zvieratko. Niečo živé, čo by patrilo iba jej. Ida mala roztomilú tvár a veľké hnedé oči. Bola chudá a drobná, mala husté kučeravé vlasy. S veselou a bezstarostnou povahou. Príliš veľa dobrého naraz. To si často pomyslela jej mama, hlavne vtedy, keď Ida odchádzala z domu a zmizla za zákrutou – ťažko uveriť, aké je to dobré dievča.

Ida nasadla na bicykel, mala úplne nový značky Nakamura, a vyrazila z domu. V izbe nechala neporiadok, predtým totiž iba ležala v posteli a skladala si puzzle. Po jej odchode zostalo veľké prázdno. Zrazu v dome zavládlo ticho a jej mamu naplnil nepokoj. Tento pocit nemala rada, bála sa, keď bola Ida preč, avšak nechcela dcéru zavrieť do klietky ako kanárika. Ide zamávala, odvážne sa na ňu usmiala a potom sa ponorila do praktických úloh. Vysávač prehlúši to čudné ticho v miestnosti. Keď sa spotí alebo sa unaví pri prášení kobercov, možno sa jej ulaví zo stiesňujúceho tlaku na hrudi, ktorý cítila vždy, keď Ida odišla z domu. Pozrela

sa von oknom. Bicykel odbočil doľava, Ida išla smerom do centra. Všetko bolo tak, ako má byť – Ida mala helmu. Tvrdá škrupina jej chránila hlavu. Ako životná poistka. Vo vrecku mala čierno-bielu pásikavú peňaženku s tridsiatimi korunami. To stačilo na najnovšie číslo dievčenského časopisu Wendy o koňoch. Za zvyšné drobné si kúpi žuvačky. Cesta do Lailin-
ho kiosku by jej mala trvať asi štvrt hodiny. Mama počítala v hlave. Ida by sa mala domov vrátiť okolo 18:40. Do toho už započítala desať minút navyše, ak Ida náhodou niekoho stretne a zarozpráva sa. Zatiaľ čo na ňu čakala, pustila sa do upratovania. Pozbierala z gauča rozhádzané puzzle. Vedela, že jej dcéra ju počuje všade, kam sa pohne. Zakorenila svoj autoritatívny hlas do hlavy dievčatka a uvedomovala si, že v nej znie ako večne mrzuté napomínanie. Mala pre to výčitky svedomia, akoby to bolo niečo násilné, ale netrúfla si to neurobiť. Práve tento hlas mal zachrániť Idu v ten deň, keď sa dostane do nebezpečia.

Ida bola slušné dievča, mame neprotirečila a nikdy nezabudla, čo slúbila. Avšak hodiny v obývačke Helgy Jonerovej ukazovali skoro sedem hodín a Ida ešte nebola doma. Vtedy Helgu prvýkrát premkol strach. A neskôr hlodavá bolesť v žalúdku, ktorá ju nútila pozeráť sa z okna, kde sa každú chvíľu mala objaviť Ida na žltom bicykli. Jej červená helma by sa leskla na slnku. Bolo by počuť tichý zvuk kolies na štrku. Možno by cinkla na zvonček, aby oznámila „tu som“. Potom by bicykel buchol o stenu, keď ho tam Ida oprie. No ona neprišla.

Helga Jonerová sa nečakane vzdialila od všetkého, čo poznala a čo bolo bezpečné. Dlážka sa jej prepadala pod nohami. Telo zrazu nič nevážilo, vznášala sa v miestnosti ako duch. Náhle akoby spadla a pichlo ju v hrudi. Zamrzla a obzrela sa okolo seba. Prečo jej to pripadalo také známe? Pretože už roky si presne túto situáciu prechádzala v myšlienkach.

Pretože vždy vedela, že toto dokonalé dieťa tu nemôže byť navždy. Práve to, že to tak veľmi očakávala, ju desilo najviac. Je si istá, že vie predpovedať veci a udalosti, vedela to od prvého okamihu, že sa to stane. Desať rokov sa každý deň bála a bolo to opodstatnené. Teraz to naozaj nastalo. Nočná mora. Veľká, čierna, ktorá jej ide srdce roztrhnúť.

Bolo 19:15, keď prestala byť paralyzovaná strachom a našla v telefónnom zozname číslo Lailinho kiosku. Niekoľkokrát si odkašľala. Telefón dlho zvonil, kým niekto zodvihol. To, že telefonovala, dokazovalo, ako veľmi sa bojí, a čoraz viac dúfala, že Ida sa zrazu objaví spoza rohu. Potvrdilo by to, akou opičou láskou ľúbi svoju dcéru. Ida sa však nezjavila a niekto sa ozval do telefónu. Helga sa na úvod ospravedlnila; počula, že žena na linke je dospelá a možno má deti. Bude mať pochopenie.

„Moja dcéra sa vybrala k vám do kiosku kúpiť si Wendy. Chcela ísť potom rovno domov a ešte neprišla. Chcela som sa len opýtať, či tam bola a či si kúpila, čo chcela,“ povedala Helga Jonerová.

Pozrela sa von oknom, akoby ju to ochránilo pred odpoveďou.

„Nie“, odpovedal ženský hlas. „Žiadne dievča tu nebolo, na nikoho si nespomínam.“

Helga mlčala. To nemôže byť pravda. Musela tam byť, prečo to hovorí? Očakávala inú odpoveď.

„Je drobná, má tmavé vlasy,“ pokračovala tvrdohlavo, „má desať rokov. Má oblečené modré tepláky a červenú helmu. Bicykel je žltý.“

Jej slová o bicykli zostali visieť vo vzduchu. Ten si predsa nebrala so sebou dnu do stánku.

Laila Heggenová, prevádzkarka stánku, pocítila úzkosť a bála sa odpovedať. Počula narastajúcu paniku v hlase a nechcela spôsobiť to najhoršie. V hlave si ešte raz prebehla

posledné hodiny. No v spomienkach nenašla žiadne dievčatko, aj keď veľmi chcela.

„Premelie sa tu vždy veľa detí,“ povedala. „Každý deň. Ale teraz je tu pokoj. Medzi piatou a siedmou máme večernú prestávku. Následne zase začnú chodiť ľudia až do desiatej. Potom zatváram.“

Nič iné jej nenapadlo povedať. Okrem toho mala na panvici dva hamburgery a zdalo sa jej, že prihárajú a zákazník čakal. Helga hľadala slová. Nemohla zložiť, nemala odvalu prerušiť spojenie, pretože táto žena predstavovala jediné spojenie s Idou. Pozerala sa von na cestu. Bolo už málo áut, popoludňajšia hustá premávka skončila.

„No ak sa tam objaví,“ skúsila chabo, „povedzte jej, že ju čakám.“

Opäť zavládlo ticho. Žena v stánku by rada pomohla, ale nemala ako. Je hrozné, že som musela povedať nie, pomyslela si. Potrebovala odo mňa počuť áno.

Helga Jonerová zložila. Začalo sa nové odrátavanie času. Bol to pomalý, nepríjemný posun, ktorý menil svetlo, teplotu aj krajinu za oknom. Stromy a kríky stáli hrozivo ako bojovníci. Zrazu si všimla, že nebo, z ktorého celé týždne nezapršalo, sa zatiahlo. Kedy sa to stalo? Srdce jej búšilo silno a bolestivo, počula hodiny na stene, ktoré mechanicky tikali. Sekundy, ktoré si kedysi predstavovala ako malé kovové bodky, sa premenili na ťažké, čierne kvapky a každú z nich na sebe pocítila. Pozrela sa na svoje ruky, boli vyschnuté a vráskavé. Neboli to ruky mladej ženy. Ida sa jej narodila neskoro, teraz mala už štyridsaťdeväť rokov. Strach sa začínal meniť na šialenstvo, preto sa opäť vrátila k telefónu. Potrebovala zavolať mnohým ľuďom, keďže Ida má v okolí rodinu a kamarátov. Helgina sestra Ruth má dve deti – dvanásťročnú Marion a osemnásťročného Tommeho. Idin otec, ktorý žil sám, má dvoch bratov, ktorí bývajú v centre, a Idini strýko-

via majú spolu štyri deti. Aj oni patrili k rodine. Mohla byť u nich. No asi by boli zavolali. Helga váhala. Začnem kamarátkami, povedala si. Therese. Alebo možno Kjersti. Okrem toho, často sa stretávala s Richardom, ten mal dvanásť rokov, býval v susedstve a mal koňa. Na skrinke v kuchyni našla nalepený zoznam dcériných spolužiakov aj s telefónnymi číslami. Začala odvrchu a zavolala Kjersti. Nie, žiaľ, Ida tu nie je. Strach ženy na druhej strane linky ju ničil, bola nepokojná a súcitila s ňou, samozrejme, na konci povedala, že určite sa vráti, viete, aké sú decká.

„Áno,“ zaklamala Helga. Ale vlastne tomu neverila. Ida nikdy nemeškala. U Therese nikto nedvíhal. Hovorila s Richardovým otcom, ktorý povedal, že syn je v stajni. Čakala, kým sa za ním šiel pozrieť. Vyrušovali ju hodiny na stene, to večné tikanie, ktoré nemala rada. Richardov otec sa vrátil. Syn je v stajni sám. Helga zložila a chvíľu oddychovala. Oči jej znovu zablúdili k oknu, akoby ich tam priťahoval magnet. Zavolala svojej sestre Ruth a skoro sa zložila, keď počula jej hlas. Nevládala sa udržať na nohách, jej telo odmietalo fungovať.

„Sadni do auta a príď,“ povedala Ruth. „Pôjdeme sa previezť a budeme ju hľadať. Určite ju nájdeme.“

„Áno,“ odvetila Helga. „Ale ona nemá kľúč. Možno sa vráti, kým ju budeme hľadať.“

„Nechaj odomknuté, to nevadí. Podľa mňa sa niekde zabudla. Pozerá sa na autonehodu alebo požiar a zabudla na čas.“

Helga otvorila garážovú bránu. Hlas jej sestry ju upokojil. Požiar, pomyslela si. To môže byť. Ida sa pozerá na plamene, líca má úplne červené, fascinujú ju požiarnici v čiernom oblečení a žltých helmách; nevie sa pohnúť, odpútať sa od sirén, výkrikov a praskania ohňa. Ak by som ja videla požiar, tiež by som odstavila bicykel a pohľadila by ma horúčava. Je sucho,

dlho nepršalo. Alebo autonehoda. Hľadala kľúče a v duchu si hovorila: pokrútené plechy, sanitky, masáž srdca, všade krv. Jasně, že zabudla na čas!

K sestre domov do štvrte Madseberget šoférovala nesústredene. Trvalo to štyri minúty. Sledovala násyp pozdĺž cesty a predstavovala si, ako sa Ida zrazu objaví – bude vzorne bicyklovať po pravej strane, zdravá a šťastná. Avšak to sa nestalo. Bolo treba konať. Helga brzdila a točila volantom, jej telo bolo zaneprázdnené. Ak jej osud chce ublížiť, ona bude bojovať. Zaútočí zubami-nechtami na pomyselného netvora, ktorý sa blížil.

Ruth bola sama doma. Jej syn Tom Erik, ktorého všetci volali Tomme, mal čerstvo vodičský preukaz a našetril si na starý ojazdený opel.

„Dobre, že v ňom nespáva,“ povedala rezignovane Ruth, „a naozaj dúfam, že šoféruje opatrne. Marion je v knižnici. Zatvárajú o ôsmej, takže o chvíľu príde, ale zvládne to tu sama. Sverre je na cestách, chvalabohu, skoro nikdy nie je doma.“

Pri poslednej vete stála chrbtom, zatiaľ čo si obliekala kabát. Keď sa otočila k sestre, mala na tvári úsmev.

„Poď, Helga, ideme na to!“

Ruth bola štíhlejšia a vyššia ako Helga. Bola o päť rokov mladšia a mala jednoduchšiu povahu. Boli si veľmi blízke a vždy to bola Ruth, ktorá sa starala o Helgu. Už keď mala päť rokov, dávala Ruth pozor na desaťročnú sestru. Helga bola pomalá a všetkého sa bála. Ruth bola rýchla, otvorená a praktická. Vždy si vedela so všetkým poradiť. Aj teraz sa rýchlo vžila do roly, ktorá sa od nej vyžadovala. Podarilo sa jej držať v šachu jej vlastný nepokoj tým, že upokojovala sestru. Ruth vycúvala auto z garáže a Helga nastúpila. Najskôr išli do Lailinho kiosku a chvíľu sa s ňou rozprávali pri pulte. Vonku pred stánkom sa poobzerali, či neobjavia nejaké stopy,

že tam Ida bola, hoci Laila Heggenová tvrdila, že nie. Potom pokračovali do mesta. Dali si okruh po námestí a prechádzali očami všetky tváre, ale Idina medzi nimi nebola. Pre istotu išli aj okolo školy v Glasbrukete, kde Ida chodila do piatej triedy, ale školský dvor bol prázdny. Cestou si Helga trikrát požičala od Ruth mobil a volala na pevnú linku. Možno Ida čaká doma v obývačke. Nikto sa však nehlásil. Nočná mora sa stupňovala, črtala sa v diaľke stále jasnejšie a naberala na sile. Čoskoro sa zdvihne a zaleje ich ako prívalová vlna. Všetko potemnie. Helga cítila, že v jej tele sa všetko búri – krvný obeh, rytmus srdca, dych.

„Možno mala defekt,“ povedala Ruth, „a poprosila niekoho o pomoc. Možno tu niekde stoja a opravujú jej bicykel.“ Helga odhodlane prikývla. Na túto možnosť nemyslela. Znova jej na chvíľu odľahlo. Existovalo veľa vysvetlení, rôzne udalosti, väčšina z nich nebola nebezpečná, len ona im nevenovala pozornosť. Sedela v aute meravo vedľa svojej sestry a dúfala, že Ida mala naozaj defekt. To by všetko vysvetlilo. Zrazu ale prepadla panike, lebo si tú situáciu vizualizovala. Že malé hnedooké dievča, ktorého bicykel má prepichnutú pneumatiku, dokáže zastaviť auto. A vystúpi niekto pod zámienkou jej pomôcť. Pod zámienkou! Pichlo ju pri srdci. Okrem toho by ju boli videli, išli rovnakou cestou ako ona. Neexistovali žiadne skratky.

Helga sa pozerala priamo pred seba. Nechcela otočiť hlavu doľava, lebo tam tiekla divoká rieka. Chcela ísť len vpred, tak rýchlo, ako sa len dá, smerom k momentu, keď bude všetko po starom.

Vracali sa naspäť domov. Nič iné vlastne nemohli robiť. Bolo počuť iba zvuk auta. Vypli rádio, pretože odkedy zmizla Ida, nedokázali počúvať hudbu. Na ceste nebola skoro žiadna premávka. O chvíľu míňali zvláštne vozidlo. Z diaľky bolo najskôr nerozoznateľné – čiastočne motorka, čiastočne malé

nákladné auto. Malo tri kolesá, riadidlá z motorky a vzadu korbu veľkosti príviesného vozíka. Všetko bolo nastriekané jedovato zelenou farbou. Šofér išiel veľmi pomaly, ale vedeli, že si ich všimol, videl, že zozadu prichádza auto. Uhol sa im doprava, aby ho mohli obísť. Pohľad mal upriamený na cestu.

„Emil Johannes“ povedala Ruth. „On je stále vonku a jazdí kade-tade. Opýtame sa ho?“

„Ale však on nerozpráva,“ namietla Helga.

„To sú len také reči,“ odvetila Ruth. „Podľa mňa rozpráva, keď chce. Keď sa mu to hodí.“

„Prečo si to myslíš?“, opýtala sa Helga pochybovačne.

„Ludia hovoria, že sa mu len nechce.“

Helga si nevedela predstaviť, že niekto prestane rozprávať, keď už sa raz naučil hovoriť. O nikom takom v živote nepočula. Muž na motorke mal okolo päťdesiatky. Oblečenú mal bundu proti vetru a na hlave koženú baranicu s chráničmi na uši. Bundu nemal zapnutú. Keď videl, že sa k nemu blížia, začal sa trochu knísať. Pozeral sa odmietavo ich smerom, no Ruth sa nenechala odradiť. Mávala rukami, aby mu naznačila, že má zastať. Neochotne im vyhovel, ale ani sa na ne nepozrel. Čakal pozerajúc sa priamo pred seba, pevne držal volant a čiapka mu visela na lícach ako psie uši. Ruth stiahla okno.

„Hľadáme dievčatko,“ zakričala.

Muž vystrúhal grimasu. Nechápal, prečo kričí, počul ju dobre.

„Má tmavé vlasy, desať rokov. Išla tadiaľto na žltom bicykli. Nevideli ste ju?“

Muž hľadel na cestu. Tvár mu čiastočne zakrývala kapucňa. Helga Jonerová sa pozrela na korbu. Zakrývala ju čierna plachta. Zdalo sa jej, že pod ňou niečo leží. Myšlienky sa jej rozbehli na všetky strany. Pod takú plachtu by sa zmestilo dievčatko aj s bicyklom. Netváril sa previnilo? Zároveň však

vedela, že tento vyháňavý výraz v tvári mal vždy. Občas ho stretávala v obchode. Žil vo svojom vlastnom svete. Uvedomila si, že myšlienka, že Ida leží skrytá pod plachtou, je absurdná. Asi som sa zbláznila, pomyslela si.

„Nevideli ste ju?“ zopakovala Ruth. Jej hlas mal autoritu, pomyslela si Helga. Znel naliehavo. Ľudia ju počúvali.

Konečne sa jej pozrel do očí, aj keď iba na sekundu. Mal okrúhle šedé oči. Neklopil príliš zrak? Helga si zahryzla do pery. Však on je už taký, nechce sa s ľuďmi rozprávať ani sa na nich pozeráť. Nič to neznamenal. Keď prehovoril, mal trochu zachrípnutý hlas.

„Nie,“ povedal.

Ruth sa naňho uprene pozerala. Opäť uhol pohľadom. Zaradil rýchlosť a pridala. Ruth zapla ľavý blinker a obišla ho. Naďalej ho však pozorovala v spätnom zrkadle.

„No,“ odfrkla si. „Všetci hovoria, že nevie rozprávať, ale je to blbosť!“

V aute bolo opäť hluché ticho. Helga si pomyslela, že už je určite doma. Laila v stánku si na ňu nespomínala, ale Ida tam určite bola nakúpiť. Teraz leží na gauči, číta si Wendy a žuje žuvačku, až sa jej z toho nadúvajú líca. Všade sú porozhadzované papieriky od sladkostí. V ústach má sladkú vôňu.

No dom bol prázdny. Helga sa zrútila. Všetko sa v nej zlomilo.

„Preboha,“ hovorila plačúc. „Je to fakt vážne. Počuješ, Ruth? Niečo sa muselo stať!“ Plač sa vystupňoval do kriku. Ruth siahla po telefóne.

Hlásenie o nezvestnej Ide Jonerovej zaregistrovala služba kriminálnej polície o 20:35. Žena sa predstavila ako Ruth Emilie Rixová. Snažila sa znieť vecne, lebo sa bála, že jej telefonát nebudú brať vážne. Zároveň však bolo v jej hlase počuť strach. Jacob Skarre si všetko zapisoval do bloku, pre-

tože žena hovorila veľa a vzbudzovalo to v ňom protichodné pocity. Ida Jonerová, desaťročná dievča z Glasbruketu, mala prísť domov pred dvoma hodinami. Určite sa niečo stalo. Nemuselo to však hneď byť niečo nebezpečné. Väčšinou to bola iba banalita, nič strašné. Najskôr bolesť, ako keď človeka poštipie osa, a potom sladká úlava v maminom náručí. Usmial sa sám pre seba, lebo to už zažil veľakrát predtým. Zároveň však na chvíľu zamrzol, keď si predstavil, čo sa potenciálne mohlo stať.

O 21:00 zaparkovalo pred domom Helgy Jonerovej policajné auto. Bývala na ulici Glassblåserveien 8, jedenásť kilometrov od centra. Oblasť pôsobila vidiecky, boli tam farmy a polia, ale aj väčšie a menšie usadlosti. Glasbruket mal svoje vlastné centrum so školou, obchodmi a benzínovou pumpou. Dom sa nachádzal vo vilovej štvrti. Bol namaľovaný na červeno a pôsobil prívetivo. Drieňové kríky tvorili živý plot okolo pozemku. Na tráve boli žlté fľaky zo sucha.

Helga stála pri okne. Keď uvidela biele auto, zatmelo sa jej pred očami. Zašla pridáľeko, vyzvala osud na súboj. Toto bolo znamenie, že sa stalo niečo hrozné. Mala to nechať tak. Keby to boli neriešili, Ida by prišla domov len tak, sama. Nerozumela svojim vlastným myšlienkam, túžila predsa, aby sa toho niekto ujal, aby to niekto riešil. K domu kráčali dvaja policajti a Helga si prezerala staršieho z nich, vysokého päťdesiatnika s prešedivenými vlasmi. Pohyboval sa pomaly a s rozvahou, akoby ho nič nemohlo vyvieť z miery. Helga si pomyslela, že presne toto potrebuje. On to vyrieši, je to jeho práca, je pre ňu stvorený. Podat' mu ruku sa jej zdalo neuveriteľné. Toto nie je realita, hovorila si v duchu, zobuďte ma niekto z tohto strašného sna.

Helga vyzerala dobre, bola nízka a husté tmavé vlasy mala začesané z tváre. Mala svetlú pokožku a výrazné obočie. Policajný komisár Konrad Sejer sa na ňu zahľad.

„Ste sama?“, opýtal sa.

„Moja sestra sa hneď vráti. To ona volala. Len musela informovať svoju rodinu.“

V hlase mala paniku. Pozerala sa na oboch mužov – Jacoba Skarreho so svetlými kučerami a Konrada Sejera s oceľovo šedými vlasmi. V očiach mala pohľad žobráka. Vošla do domu. Zostala stáť pri okne so založenými rukami. Nemohla si sadnúť, musela stáť, pretože potrebovala vidieť cestu, aby neprehliadla prichádzať žltý bicykel. Musel sa už konečne zjaviť, teraz, keď spustila celú túto mašinériu. Začala rozprávať. Potrebovala vyplniť prázdny priestor slovami, aby odohnala tie hrozné obrazy, ktoré sa jej neprestajne zjavovali pred očami.

„Vychovávam ju sama. Mala som ju neskoro,“ koktala, „už mám skoro päťdesiat. Jej otec sa odsťahoval pred ôsmimi rokmi. O ničom nevie. Desím sa toho... zavolať mu. Určite existuje nejaké vysvetlenie, nechcem ho zbytočne zaťažovať.“

„Takže si nemyslíte, že je u otca?“ opýtal sa Sejer.

„Nie,“ povedala rozhodne. „Anders by mi bol zavolať. Je zodpovedný.“

„Čiže čo sa týka Idy, komunikujete spolu dobre?“

„Jednoznačne.“

„Myslím si, že by ste mu mali zavolať,“ povedal Sejer.

Povedal to, lebo sám je otcom a nechcel, aby Idinho otca vynechali. Helga zdráhavo zobrala do ruky telefón. Kým vytáčala číslo, v miestnosti bolo ticho.

„Nedvíha,“ skonštatovala a zložila.

„Nechajte mu odkaz“, povedal Sejer, „ak má odkazovač.“

Prikývla a znovu vytočila číslo. Bola v rozpakoch, lebo mala poslucháčov.

„Anders,“ počuli ju povedať. „To som ja, Helga. Veľmi dlho už čakám na Idu a stále neprišla, už mala byť dávno doma. Chcela som len vedieť, či nie je u teba.“

Urobila krátku prestávku a rozvzlykala sa.

„Zavolaj mi! Je tu polícia!“ Otočila sa smerom k Sejerovi.
„Veľa cestuje. Môže byť hocikde.“

„Budeme od vás potrebovať podrobný opis a fotku. To určite máte.“

Helga cítila, aký je to silný muž. Zrazu si uvedomila, že v tejto situácii už určite bol. Sedel v iných miestnostiach a s inými matkami. Najradšej by ho bola objala, ale neodvážila sa. Zaľala zuby.

Sejer zatiaľ zavolať na policajnú stanicu a nariadil dvom hliadkam, aby išli po hlavnej ceste smerom na Glasbruket. Desiatročná dievča na žltom bicykli, počula ho Helga povedať. Bolo zvláštne ho počuť hovoriť o jej Ide, len tak. Odrazu jej pred očami ako film bežali obrázky áut a zvuky hlasov. Telefóny zvonili, niekto dával krátke príkazy, objavilo sa veľa cudzích tvárí. Chceli sa ísť pozrieť od Idinej izby. To sa jej nepozdávalo, niečo jej to pripomenulo. Takú scénu videla v detektívkach v televízii. Dievčenské izby, ktoré boli srdcervúco prázdne. Pomaly išla hore na poschodie a otvorila im dvere. Sejer a Skarre zostali stáť vo dverách obarení chaosom v priestranej miestnosti. Všade boli zvieratá – mnoho druhov, veľkostí a typov. Boli vyrobené z rôznych materiálov: zo skla a kameňa, z keramiky a dreva, umelohmotné a plyšové. Kone a psy. Vtáky a myši, ryby a hady. Viseli na tenkých nitkách zo stropu, bola ich plná posteľ, plnili poličky na knihy aj okenné parapety. Sejer si okrem toho všimol, že všetky knižky boli o zvieratách. Na stenách viseli obrázky a plagáty zvierat. Zelené záclony zdobili obrázky morských koníkov.

„Takže už viete, čo ju bavilo,“ povedala Helga.

Stála v otvorených dverách a triasla sa. Zrazu to videla akoby po prvýkrát; bolo to nekonečne výstredné. Koľko mohlo byť tých zvierat? Stovky?

Sejer prikývol. Do Skarreho akoby udrel blesk. V izbe bol

hrozný neporiadok. Zišli dole po schodoch. Helga Jonerová zvesila zo steny v obývačke fotografiu a Sejer ju zobral do ruky. Hneď ako sa zadíval do hnedých očí dievčatka, niečo sa v ňom zlomilo. Ida sa mu vypálila do pamäti. Deti sú zlaté, ale toto dievčatko je rozkošné. Je očarujúco krásna. Je to dievča ako z rozprávky. Takto vyzerá Červená čiapočka, Snehulienka alebo Popoluška. Veľké tmavé oči, červené líca, tenká ako prútik. Pozrel sa na Helgu Jonerovú.

„Boli ste ju s vašou sestrou hľadať?“

„Jazdili sme asi hodinu po okolí,“ odpovedala Helga. „Nebolo veľa áut, nemali sme sa koho opýtať. Volala som niekto-rým jej kamarátkam, hovorila som s Lailou, čo prevádzkuje stánok. Nebola tam, nechápem, ako je to možné. Čo mám robiť?“ Utrápena sa naňho pozrela.

„Určite nemôžete byť sama. Počkejte tu na sestru. Ideme zvolať všetok personál, ktorý máme, a budeme ju hľadať.“

„Pamätáš si Mary Pickfordovú?“ opýtal sa Sejer.

Sedeli v aute a Helgin dom sa im strácal v spätnom zrkadle. Jej sestra Ruth sa medzitým vrátila. Jacob Skarre sa naňho nechápavo pozrel. Bol príliš mladý nato, aby poznal hviezdy z čias nemého filmu.

„Ida sa na ňu podobá,“ vysvetlil Sejer.

Skarre sedel v tichosti. Mal chuť na cigaretu, ale v policajnom aute nesmel fajčiť. Hľadal namiesto toho po vreckách nejakú sladkosť, no našiel len krabičku s liekmi.

„Nenastúpila by k niekomu cudziemu do auta,“ povedal zamyslene.

„To hovoria všetky matky,“ protirečil Sejer. „Záleží na tom, kto ich osloví. Dospelí sú proste múdrejší než deti, je to jednoduchá rovnica.“

Skarremu sa jeho odpoveď nepáčila. Veril, že deti majú dobrú intuíciu a vycítia nebezpečenstvo rýchlejšie ako dospelí. Ako napríklad psy. Aj keď tie vlastne nie sú mimoriadne inte-

ligentné. Z tých myšlienok mal zlú náladu. Tabletky v ústach mu zmäkli, tak ju začal žuvať.

„No nastúpia do auta, ak ich osloví niekto, koho poznajú. A často je to niekto známy.“

„Hovoríš o tom, akoby sme vedeli, že ide o zločin,“ povedal Sejer. „Na to je ešte priskoro.“

„Ja viem, ale snažím sa na to pripraviť.“

Sejer sa naňho ukradomky pozrel. Skarre bol mladý a ambiciózny. Otvorený a horlivý. Jeho talent sa skrýval za veľkými bledomodrými očami a jeho kučeravé vlasy vzbudzovali dojem nevinnosti. Nikto sa ním necítil ohrozený. Všetci sa pri ňom uvoľnili a rozrozprávali a to bolo presne to, čo potrebovali. Sejer šoféroval auto povolenou rýchlosťou. Bol v kontakte s ľuďmi v teréne, ktorí hľadali, ale nemali mu čo hlásiť.

Tachometer ukazoval najskôr šesťdesiat, potom osemdesiat. Očami blúdili po poliach okolo cesty, no nič nevideli. Žiadne tmavovlasé dievčatko, žiaden žltý bicykel. Sejer mal pred očami jej tvár. Malé ústa a veľké kučery. Potom sa mu začali v hlave premietiť hrôzostrašné obrázky. Nie, povedal si v duchu. Nebude to tak, tentoraz nie. Toto dievča sa vráti domov. Skoro vždy sa vrátia, zažil som to už mnohokrát predtým. Prečo, preboha, mám rád túto prácu?

Helga sa nadýchla a začala nepravidelne dychčať. Ruth ju chytila za ramená a hovorila na ňu neprirodzene nahlas.

„Helga, musíš dýchať. Dýchaj!“

Bolo počuť zopár dýchavičných nádychov, ale žiaden výdych. Telo bojovalo, aby znova získalo kontrolu.

„Predstav si, že Ida teraz príde a uvidí ťa!“ kričala zúfalá Ruth. Nevedela, čo iné jej povedať. „Počuješ ma?“

Ruth sestrou zatriasla. Helga sa konečne normálne nadýchla. Potom sa zosunula a zostala letargicky ležať.

„Oddýchni si trochu,“ povedala prosebne Ruth. „Idem zavolať domov. Potom musíš niečo zjesť. Alebo sa aspoň napiť.“

Helga pokývala nesúhlasne hlavou. Sestru počula niekde v dialke. Tiché mrmlanie, ktorému nerozumela. O chvíľu sa Ruth vrátila.

„Povedala som Marion, aby zamkla a išla si ľahnúť.“

Keď to dopovedala, pocítila obrovský strach. Marion bola sama doma. Uvedomila si, že obava je neopodstatnená. Všetky slová boli náhle nebezpečné, všetky vety sa stali nábojmi. Išla do kuchyne. Helga počula, ako cinkajú riady. Otvorila sa zásuvka a ona si predstavila chlieb. Nemôže teraz jesť. To sa nedá. Pozerala sa von oknom unavenými očami. Keď zazvonil telefón, vyskočila tak rýchlo, že pritom vykrikla. Ruth za ňou dobehla.

„Mám to zdvihnúť?“

„Nie!“

Helga zodvihla, povedala svoje meno a klesla na zem.

„Nie, ešte neprišla,“ plakala. „Už je skoro pol dvanástej a z domu odišla o šiestej. Ja už nevládzem!“

Otec jej dcéry na druhom konci linky mlčal.

„A čo polícia?“ opýtal sa nervózne. „Kde sú?“

„Už odišli, ale hľadajú ju. Mali privolať na pomoc aj národnú gardu a dobrovoľníkov, no ešte mi nevolali! Nevedia ju nájsť!“

Ruth stála v kuchynských dverách. Na obidve naraz doľahla vážnosť situácie. Vonku bola tma, Ida bola niekde tam v tej temnote a nevedela sa dostať domov. Helga nedokázala rozprávať. Bolo nepredstaviteľné jesť, hýbať sa, ísť hocikam. Dalo sa iba čakať. Ležali v objatí a strach im pulzoval v žilách.

